

[Jens Thomsen.]

medvirkende til at opretholde den saa store Arbejdsløshed og til at fremkalde Arbejds-mangel i de Erhverv, der ikke er i Stand til at give en større Betaling for Arbejdet, end hvad der kan opnaas i Arbejdsløsheds-understøttelse og sociale Tilskud. Vi mener ikke, at den, der oppebærer Understøttelsen, har misundelsesværdige Kaar, og vi ønsker ikke deres Vilkaar endnu mere for-ringet, men det er ganske urimeligt, at mange Mennesker i vort Samfund udfører et samfundsnødvendigt Arbejde uden at faa en rimelig Løn for det. At Landet paa samme Tid hærages baade af Arbejdsløshed og Mangel paa Arbejdskraft, viser Daarskaben i den førte Politik, der fordeler den nationale Arbejdsfortjeneste til de forskellige Erhverv. Ved Valuta- og Beskyttelsesforanstaltninger skaber man Højkonjunkturer i Byerne i saa høj Grad, at der maa foretages Diskon-toforhøjelse for at bremse Højkonjunktur-en, men samtidig laver man saa urimelige Arbejdsvilkaar paa Landet, at der ikke kan skaffes Arbejdskraft til den Produktion, der skal hjembringe 80 pCt. af den frem-me Valuta. Ja, det lyder bestikkende, at man vil bremse Højkonjunkturerne i Byerne ved Diskontoforhøjelse, men det er jo den anden Part, der i Virkeligheden rammes. De Monopolselskaber, der kan indtjene 40—50 pCt. af hele deres Aktiekapital hvert Aar, anfægter det selvfølgelig ikke, om de skal give en halv eller en hel Procent mere af Driftskapitalen, og de Personer, der ved Hjælp af Beskyttelsen opnaar de urimelig store Indtægter, har jo endelig ogsaa Fordel af Diskontoforhøjelsen — des bedre kan de frugtbargøre de store Indtægter; men de Tusinder af Landmænd, der har en Forrentningsevne af ca. 3½ pCt., men en Forrentningspligt af ca. 5 pCt., rammes haardt af Diskontoforhøjelsen.

Der er dyb Forbindelse mellem Social-lovgivningen og Arbejds mangelen i Land-bruget paa den ene Side og Rentepolitikken og Arbejdsløsheden paa den anden. Nationalbankens Politik gaar ogsaa ud paa at favorisere Storindustrien og Storhandelen, der kan faa deres Veksler diskonteret til 3½ pCt., medens Bankerne tager 4½ pCt. for den fineste Sikkerhed mod Haandpant i Obligationer. De andre Banker, hvor Haand-værkere og Landmænd, hvis de kan skaffe Kaution vel at mærke, kan faa deres Veksler diskonteret, maa derimod betale 6—7 pCt. Jeg vil gerne spørge den højtærede Handels-minister, hvad rimelig Grund National-banken har til paa den Maade at favorisere Storindustrien og Storhandelen paa de an-

dres Bekostning. Mit Parti har Gang paa Gang paavist, hvordan man kan aflaste de sociale Udgifter og Arbejdsløsheden ved at give Landbruget lige Arbejdsvilkaar med de andre Erhverv, og man kommer ikke uden om dette Krav, selv om man lapper aldrig saa meget paa den sociale Lovgivning — tværtimod, man kommer længere ud i Misären paa den Maade.

I det foreliggende Lovforslag anerken-der vi den Forstaaelse, der er udvist med Hensyn til Skolebespisningen ved Forslaget om fortrinsvis at anvende de sundheds-givende Næringsmidler Sødmelek og Smør; vi har heller ikke noget imod, at Syge-plejeudgifterne overgaar til Refusionsfor-bundet, men langt mere paakrævet er er det dog, at Kommunernes Udgifter til fri Befordring for Sygekassemedlemmerne overføres til Refusionsordningen. Før i Tiden var det saadan, at de Sygekasse-medlemmer, der havde to Heste, ikke kunde faa Lægekørsel godtgjort af Kommunen; men selv om vedkommende nu har baade Bil og Heste, skal Kommunen betale, og derfor er disse Udgifter steget meget, og jo mere spredt og afsides en Kommune er beliggende, des større bliver disse Ud-gifter. Det er derfor paatrængende nød-vendigt, at Kommunerne aflastes for disse Udgifter. De er dikteret: Kommunerne af Staten, og det bedste var derfor, at de overførtes til Staten. Vi har nu gentagne Gange krævet dette, og vi har hørt Mini-sterens Sympati for at aflaste Kommunerne for disse Udgifter, men der foretages ikke noget. Jeg vil derfor henstille, at der i det foreliggende Lovforslag indføres en Æn-dring, som gaar ud paa at aflaste Kom-munerne ved at overføre disse Udgifter enten til Staten eller til Refusionsforbundet.

Vi vil støtte Venstres Ordførers Krav om mere effektive Bestemmelser angaaende Kontrol med Tilbagebetaling af Kommune-hjælp, saa Loven kommer til at virke mere efter sin oprindelige Hensigt, end den gør nu.

Statens Udgifter til Alimenterer udgør 6—7 Mill. Kr. aarligt. Jeg finder den Udgift urimelig stor. Min Erfaring fra den kommunale Administration gaar ud paa, at disse Udgifter kan holdes langt nede, naar der tages tilstrækkeligt haandfast paa Ali-mentanterne. Men de gaar ogsaa højt op, naar det modsatte er Tilfældet. Da disse Sager laa i Kommunernes Haand, saa vi Gang paa Gang, at naar Kravet om Af-soning blot fremmedes hurtigt, kom Pengene altid. Gik det derimod langsomt, saa Alimentererne kom i Bagstand, kom Van-skelighederne. Jeg tør ikke paastaa, at